

**Ποῖοι, πῶς καί γιατί ἐπιχειροῦν
τὴν «ἀπορθοδοξοποίηση τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν»;**

[Σχόλια καί (ἐπι)κρίσεις ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Γυμνασίου]

Θεοδώρου Ν. Γάλλου
Θεολόγου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Α΄ Τά Ἀναλυτικά Προγράμματα Σπουδῶν (Α.Π.Σ.)

Γτά προλεγόμενα τοῦ βιβλίου τῶν θρησκευτικῶν τῆς Β΄ Γυμνασίου (βιβλίο ἐκπαιδευτικοῦ) ἀναφέρεται Σύμφωνα μέ τό Α.Π.Σ. τῆς Β΄ Γυμνασίου, σκοπός τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν (Μ.τ.Θ.) εἶναι, μεταξύ ἄλλων, νά συμβάλλει:

- Στήν παροχή εὐκαιριῶν στούς μαθητές γιά θρησκευτικό προβληματισμό.
- Στήν ἀπόκτηση γνώσεων γύρω ἀπό τή χριστιανική πίστη. (σ.σ. ἰσοπέδωση δογμάτων)... καί τήν ἀνάπτυξη θρησκευτικῆς συνείδησης.
- Στήν ἐπαφή μέ τήν εὐρύτερη θρησκευτική κληρονομιά τῆς ἀνθρωπότητας, διαχριστιανική, διαθρησκευτική κ.ἄ.

Τόσο στίς γενικές ὅσο καί στίς εἰδικές ἐπιδιώξεις πουθενά δέν ἀναφέρεται ὁ ὁμολογιακός, κατηχητικός καί ἐκκλησιολογικός χαρακτήρας τοῦ Μ.τ.Θ.

Δικαίως, λοιπόν, ἀντέδρασε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας κατά τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Γυμνασίου, ἐκφράζοντας τήν ἀνησυχία της «γιά ἐπιχειρούμενη προσπάθεια ἀπορθοδοξοποίησης τῶν Ὀρθοδόξων μαθητῶν μέ ἐπιχείρημα τήν ἀρχή τῆς πολυπολυτισμικότητας, τῆς διαχριστιανικότητας, τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ»- καί θά προσέθετα- τῆς διαθρησκευτικότητας, τῆς διαθεματικότητας καί ... κάθε δια-λυτικότητας.

Στά βιβλία τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Γυμνασίου ἐπισημάνθηκαν ἀπό πολλούς καί κάποια σφάλματα φιλολογικά, ἱστορικά, ἐννοιολογικά καί κυρίως δογματικά. Γιά τό λόγο αὐτό προτείνουμε στούς ἀρμόδιους (Σχολικούς Συμβούλους κ.ἄ.) νά προχωρήσουν στή σύσταση ἐπιτροπῆς ἀρμοδίων ἐπιστημόνων πού, ὡς ἄλλοι Κολλυβάδες, θά τά καταγράψουν λεπτομερῶς καί

θά προτείνουν ἐπισήμως τὴ διόρθωσή τους. Ἐμείς ἐνδεικτικά σημειώνουμε δύο παρατηρήσεις:

α) Στὸ 14ο μάθημα, τοῦ βιβλίου τῶν θρησκευτικῶν τῆς Γ΄ τάξης Γυμνασίου, μὴπως ἦταν χρήσιμο νὰ διδαχθοῦν οἱ μαθητές πρῶτα τὸ Χριστολογικόν, τὸ Τριαδικόν καὶ τὸ Σωτηριολογικόν μας δόγμα καὶ μετὰ νὰ ἀναφεροῦν οἱ αἰρετικές διδασκαλίες;

β) Στὸ ἴδιο βιβλίον, σελίδα 51, ἀναφέρεται: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργία, “εἰκόνα” τοῦ Θεοῦ». Μήπως “εἰκόνα” τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνο ὁ Χριστός καὶ “κατ’ εἰκόνα” Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος;

Ὁρθότατα, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμη, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὁμίλησε γιὰ «προσπάθεια ἀπορθοδοξοποίησης τῶν ὀρθοδόξων μαθητῶν» μέσω τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Γυμνασίου. Ἀπ’ αὐτὴ ὁμως, τὴν τοποθέτηση προκύπτει εὐλόγα τὸ καίριο ἐρώτημα: Ἀπὸ ποιούς ἐπιχειρεῖται ἡ ἀπορθοδοξοποίηση τῶν ὀρθοδόξων μαθητῶν, γιατί καὶ με ποῖόν τρόπο; Αὐτὸ τὸ καίριο ἐρώτημα- καὶ γιατί δέν ἀπάντησε σ’ αὐτό ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος- θὰ τολμήσουμε, σὺν Θεῷ, νὰ ἀπαντήσουμε, διὰ τῆς παρουσίας ἐργασίας, προσδοκῶντας νὰ σᾶς καταστήσουμε μετόχους τῶν προβληματισμῶν μας.

Β΄ Γενικές παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ πακέτου τῶν βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν

α) Γιὰ τὸ σχολικόν βιβλίον τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Β΄ τάξης Γυμνασίου ἐπισημαίνουμε μιὰ δυσχέρεια γιὰ τὸν διδάσκοντα καθηγητὴ. Ἐὰν ἐφαρμοστοῦν πιστὰ οἱ ὁδηγίες τῶν συγγραφέων τοῦ σχολικοῦ βιβλίου καὶ μεταδοθοῦν ἀναλυτικὰ στοὺς μαθητές οἱ παρεχόμενες πληροφορίες γιὰ κάθε μάθημα, τότε δέν ἀρκοῦν οὔτε πέντε διδακτικές ὥρες γιὰ ὀλοκλήρωση κάθε μαθήματος.

β) Τὸ βιβλίον γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικόν τῆς Β΄ τάξης Γυμνασίου εἶναι πληρόστατο, κατατοπιστικόν, χρησιμώτατο ἐγχειρίδιον γιὰ τὸν διδάσκοντα. Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, προσεκτικὴ μελέτη κατὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ θεολόγου καθηγητῆ- παράλληλα μὲ τὸ ἀντίστοιχον μάθημα τοῦ σχολικοῦ βιβλίου- γιὰ ἐπίτευξη τῶν ἐπιδιωκόμενων στόχων.

γ) Σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ προηγούμενον, τὸ ἀντίστοιχον βιβλίον γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικόν τῆς Γ΄ τάξης Γυμνασίου εἶναι, μὲ δύο λέξεις, ψευδεπίγραφον ὡς πρὸς τὸν τίτλον «βιβλίον γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικόν».

Γ΄ Οἱ παρατηρήσεις τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὰ βιβλία τῶν Θρησκευτικῶν

Γιὰ τὸ σχολικόν βιβλίον τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Β΄ τάξης Γυμνασίου οἱ παρατηρήσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνοψίζονται:

- Στὴν ἀπουσία πρωτότυπων ἀμιγρογραφικῶν καὶ ἑμνολογικῶν κειμένων.
- Στὸν περιορισμὸν δογματικῆς ὀρολογίας καὶ προσέγγιση τοῦ προσώπου.

του Χριστού περισσότερο ανθρωποκεντρική παρά Χριστοκεντρική.

- Στήν άστοχία ώς πρός τόν τίτλο του 5ου μαθήματος : « ό Ευαγγελισμός της Μαρίας» αντί του όρθου « ό Ευαγγελισμός της Θεοτόκου».

ΣΧΟΛΙΟ: Έάν υποδηλώνει αίρετικές προθέσεις αυτός ό τίτλος δέν δύναμαι νά διαγνώσω.

Θά ήθελα όμως, νά άπενοχοποιήσω τούς συγγραφείς παρατηρώντας, κάπως στωπικά, ότι καί αυτοί είναι άνθρωποι τών καιρών μας. Βομβαρδισμένοι, λοιπόν, από τή Γιουροβίζιον και τό σκυλοτράγουδο «Γειά σου Μαρία» και γοητευμένοι από τό Ρωμαιοκαθολικοπροτεστάντικο «Ave Maria», άκολούθησαν παρασυρμένοι μέ τό «ευαγγελίζου Μαρία».

Ή άποψη της Έκκλησίας της Ελλάδος, για τό σχολικό βιβλίο του Μ.τ.Θ της Γ΄ Γυμνασίου, συνοψίζεται στην έξής παρατήρηση.

« Ή Έκκλησιαστική ιστορία έδω έξετάζεται ώς κοσμική-πολιτική ιστορία. Άπουσιάζει ή προέκταση στή Θεία Πρόνοια και τήν δι΄ αυτής υπέρβαση τών ανθρωπίνων άδυναμιών».

Σ΄ αυτό τό βιβλίο θά επικεντρώσουμε και έμεις τίς αναφορές μας επιχειρώντας και προσδοκώντας πώς θά σάς δώσουμε ουσιαστική άπάντηση στό καιριο έρώτημα πού θέσαμε προηγουμένως και τό επαναφέρουμε. Ποιοί, πώς και γιατί επιχειρούν τήν άπορθοδοξοποίηση τών Όρθοδόξων μαθητών;

Δ΄ Τό σχέδιο νόθευσης της ιστορίας μας και ό στόχος του

Γιά τό συγκεκριμένο βιβλίο άς μή βιαστούμε νά ρίξουμε τόν «λίθο του άναθέματος» στους συγγραφείς του, χωρίς βέβαια νά άποσιωπούμε και τίς όποιες ευθύνες πού τούς αναλογούν. Ός κυρίως, όμως, υπευθύνους θεωρούμε σκοτεινούς, ύπόπτους και επικινδύνους έξωθεσμικούς παράγοντες και κύκλους, πού «κινούν τά νήματα» της ανθρωπότητας και πού άσκώντας πιέσεις πρός κάθε κατεύθυνση, κατορθώνουν άκόμη και νά γίνονται συνδιαμορφωτές τών Α.Π.Σ. Βέβαια οί καταγγελλόμενοι από έμάς, ώς «σκοτεινοί κύκλοι», δέν είναι άόρατες πνευματικές δυνάμεις ή όντότητες, αλλά κατηγορίες ή όμάδες ανθρώπων και όργανώσεις μέ όνοματεπώνυμο. Έμεις, μέ τήν παράθεση πλήθους στοιχείων, αναλάβαμε τήν επίπονη και ψυχοφθόρα αυτή έργασία νά σάς τούς υποδείξουμε.

Τήν κύρια, όμως, ευθύνη και τό ήθικό χρέος για νά άποκαλύψουν τό ρόλο, και τίς παρεμβάσεις αυτών τών «σκοτεινών κύκλων», στή συνδιαμόρφωση τών Α.Π.Σ., τό έχουν οί έπισήμως άναφερόμενοι ώς διαμορφωτές, ή εισηγητές τών Α.Π.Σ.. Έάν δέν συμβεί αυτό τότε:

1. Ή έμεις και ή Έκκλησία της Ελλάδος, πού όμιλούμε για επιχειρούμενη «άπορθοδοξοποίηση τών όρθοδόξων μαθητών» διά τών περιεχομένων τών βιβλίων τών Θρησκευτικών, πρέπει νά κατηγορηθούμε ώς συνομοσιολόγοι, ώς κοινοί συκοφάντες, ώς άρρωστημένες φαντασιόπληκτες υπάρξεις επιδιδόμε-

νες μετά μανίας σέ ἕνα ἀνάτιο «κυνήγι μαγισσῶν» κατά φανταστικῶν καί ἀνύπαρκτων ἐχθρῶν τῆς Παιδείας καί τοῦ Γένους μας.

2. **Ἡ ἐσεῖς, οἱ εἰσηγητές καί διαμορφωτές τῶν Α.Π.Σ.**, πρέπει νά κατηγορηθεῖτε γιά ἐνδοτισμό, γιά ὑποτέλεια, γιά ὑποπτες σχέσεις καί συναλλαγές μέ ἀνθρώπους πού, διά τῆς ἀλώσεως τῆς ἱστορίας μας (πολιτικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς), ἀπεργάζονται τήν ἐκρίζωση τῶν θεμελιῶν τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παιδείας καί τοῦ Γένους μας, τήν ἀλλοίωση τῆς ταυτότητάς μας, τήν πολτοποίηση τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας μέσα στό παγκόσμιο γίνεσθαι.

Σέ ὅσους σπεύσουν νά ἀποκλείσουν κατηγορηματικά, τήν οποιαδήποτε καί ἀπό ὁποιοδήποτε ἐξωθεσμικό παράγοντα- δυνατότητα ἢ ἐπιδίωξη παρεμβασῆς στή διαμόρφωση τῶν Α.Π.Σ. Ὑπενθυμίζουμε τόν ἀδιαμφισβήτητο καί πανθομολούμενο, πλέον, λυσσαλέο ἀγῶνα τῶν μασονικῶν κύκλων προκειμένου νά μή συμπεριληφθεῖ, στό βιβλίο τῶν θρησκευτικῶν τῆς Α' Λυκείου, τό μάθημα γιά τή Μασονία. Καί ὅταν αὐτό δέν τό κατόρθωσαν, ἄς βγεῖ ὁ παπά-Γιώργης ὁ Μεταλληνός νά ἐπιβεβαιώσῃ - ἢ νά διαφεύσῃ- τίς ὀμιές παρεμβάσεις τῶν μασόνων πού ἀσκήθηκαν κατά τή συγγραφή τοῦ ἐν λόγῳ μαθήματος.

Προσφάτως δέ- καί μέ ἀφορμή τό ἀνιστόρητο βιβλίο τῆς ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ- ἀπό πλῆθος δημοσιευμάτων ἀποκαλύφθηκε ὅτι: Τό σχέδιο νόθευσης τῆς πολιτικῆς μας ἱστορίας ἐξυφάνθηκε ἀπό τό «κέντρο γιά τή δημοκρατία καί τή συμφιλίωση στή Ν.Α. Εὐρώπη». (CDRSEE), χρηματοδότες τοῦ ὁποίου εἶναι: Τά Ὑπουργεῖα ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. τῆς Μ. Βρετανίας, τῆς Γερμανίας, τό Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς Αὐστρίας καί διάφορες «θυγατρικές» τοῦ φιλοσκοπιανοῦ Σόρος, Σιωνιστικοί κύκλοι καί οἱ Νεοεποχίτικοι «προθάλαμοι» τους (Χιλιαστές, Λάϊους, Ρόταρυ). Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Ἐκδοτικός Ὁργανισμός Λαμπράκη «Ἑλληνικά Γράμματα» ἀνέλαβε τήν ἐκδοση τοῦ ἀνιστόρητου βιβλίου τῆς ἱστορίας, ἀλλά καί τήν ἐκδοση τῶν βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν. Τό στοιχείο αὐτό ἐξηγεῖ- ἐκτός τῶν ἄλλων- καί τή θέρημ μέ τήν ὁποία ὑποστηρίζει τό συγκρότημα Λαμπράκη - καί οἱ ὑπάλληλοί του δημοσιογράφοι- τό CDRSEE καί τοὺς ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς του.

Δικαίως, λοιπόν, ξεσηκώθηκαν καί ἀντέδρασαν- ὅσοι ἀντέδρασαν- κατά τοῦ βιβλίου τῆς ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ. Ἀλλά, **γιατί τόση σιωπή γιά τά περιεχόμενα τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Γ' Γυμνασίου;**

Δυστυχῶς, διά μέσον τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν καί τῆς ἱστορίας καθίσταται ἐμφανέστατο τό σχέδιο νόθευσης καί ἀλώσεως τῆς πολιτικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Δέν ἀποτελεῖ δέ ὑπερβολή νά ἰσχυριστεῖ κανεὶς ὅτι: Διά τῶν συγκεκριμένων βιβλίων ἐπιχειρεῖται μιά φοβερή προπαγάνδα γιά νά ξεριζωθοῦν τά θεμέλια τοῦ Γένους μας καί νά ἀλλάξῃ ἡ ταυτότητά μας. Οἱ σκοτεινοὶ κύκλοι γνωρίζουν ἄριστα ὅτι τά Ἑλληνικά νιάτα εἶναι ἡ δύναμη καί ἡ πνοή τοῦ Γένους μας. Τίποτα δέν μπορεῖ νά μεγαλουργήσῃ σ' ἕνα ἔθνος χω-

ρίς τό σφρίγγος καί τόν παλμό τῆς νεολαίας μας.

Νά γιατί **στοχεύουν**, λοιπόν, **στή νεολαία μας** διά τῆς ἀλώσεως τῆς πολιτικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, ἀπό τό 1833 καί μετά. Τότε, ὅμως, ὑπῆρχε ἕνας Μακρουγιάννης γιά νά ταρακουνήσῃ ἕναν ἐθνικό μειοδότη Κολέττη καί νά τοῦ πει: «Γνωρίζομεν τίς μυστικές ἐνέργειές σας καθώς καί αὐτές τῶν ξένων δι' αὐτεῖνην τή ματοκυλισμένην πατρίδα καί τήν Θρησκείαν. Μάθε ἐσύ καί ὁ Φίλιππας, ὁ Βασιλιάς τῆς Γαλλίας, ὅτι Θρησκείαν δέν ἀλλάζομεν οὔτε τήν πουλοῦμε γιατί... ἡ Θρησκεία εἶναι ἔργο ἐνός ἀνώτερου Βασιλιά...». Γιά κάθε συντελούμενο κακό στόν τόπο μας δέν φταῖνε πάντα μόνο οἱ «ἄλλοι» μά πάνω ἀπό κάθε τι «τό μαῦρο μας τό χάλι». Σέ ἀτομικό καί συλλογικό ἐπίπεδο ἀλλοτριωθήκαμε πολύπλευρα. Ἡ ἀγάπη, ἡ χρησιμότητα, ἡ ὑπακοή, ἡ ταπεινώση, ἡ μετάνοια καί ὅλες οἱ Χριστιανικές ἀρετές, τίς ὁποῖες οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας βιωματικά μᾶς δίδαξαν, ἔπαψαν πλέον νά χαρακτηρίζουν τή ζωή μας. Συνεπῶς αὐτή ἡ ἀπουσία τῆς «ὀρθοπραξίας» ἐπόμενο εἶναι νά μᾶς ὀδηγήσῃ καί στήν ἀπώλεια τῆς «ὀρθο-δοξίας».

Ἀλλά ἄς παρακολουθήσουμε τά περιεχόμενα τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Γ' Γυμνασίου γιά νά διαπιστωθεῖ, ἐάν ἐπιχειρεῖται δι' αὐτῶν- ἢ ὄχι-, προσπάθεια «ὑποβάθμισης» τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος καί πραγματοποίηση τοῦ σκοποῦ μεταλλαγῆς τῆς Θεολογίας μας καθώς καί τό ἄνοιγμα τοῦ δρόμου γιά μεταβολή τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας σέ πολτό μέσα στό παγκόσμιο γίγνεσθαι.

Ε' Τά περιεχόμενα τοῦ βιβλίου τῶν Θρησκειολογικῶν τῆς Γ' Γυμνασίου καί ὁ σχολιασμός αὐτῶν.

1. Καί μόνο ἀπό μιά φευγαλέα ματιὰ τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου τούτου διαπιστώνεται ὅτι τό ἕνα τέταρτο (1/4) τῶν μαθημάτων ἀναφέρονται στό Ρωμαιοκαθολικισμό καί τόν Προτεσταντισμό.

Ἀπό μόνο του αὐτό τό στοιχεῖο θά ἀρκοῦσε νά προβληματίσει τόν ὑποψιασμένο Ὁρθόδοξο πιστό καί νά δικαιώσῃ τίς ἐκπεφρασμένες ἀνησυχίες μας.

Ἴσως μᾶς ρωτήσετε: Μήπως τό περιεχόμενο σπουδῶν στίς χώρες- μέλη τῆς Ε.Ε. καθορίζεται μέ ἐντολές καί ὁδηγίες κοινοτικές;

Ὁ Ἀλέξανδρος Κακαβούλης, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης ἀπαντᾷ: «Ἡ κοινοτική ὁδηγία γιά τήν ἐκπαίδευση παρέχει στά κράτη- μέλη τήν ἐλευθερία νά καθορίζουν τά ἴδια τό περιεχόμενο τῶν μαθημάτων στήν Ἐκπαίδευση σύμφωνα μέ τήν πολιτισμική καί πνευματική παράδοση κάθε λαοῦ, τήν ἱστορία καί τήν θρησκεία του, τίς ἀξίες του καί τά ἰδανικά του...».

Μά θά ἀπαγορεύσουμε στούς Ὁρθοδόξους μαθητές νά πληροφορηθοῦν περὶ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν δογμάτων καί Ὀμολογιῶν; Ἴσως ἀναρωτηθεῖτε. Ὁ Μάριος Μπέγγος, μέ ἀφορμὴ κάποιες προτάσεις τῆς Ο.Λ.Μ.Ε. γιά τό Μ.τ.Θ. παρατηρεῖ, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι: Περιεχόμενο τοῦ Μ.τ.Θ. εἶναι ἡ ἐνημέ-

ρωση τῶν νέων στὴν ὀρθόδοξη παράδοση τοῦ τόπου μας, πού πρωτεύει καὶ ἀκολουθεῖ ἡ θεώρηση ἄλλων Χριστιανικῶν δογμάτων ἢ Θρησκειῶν. Καμιά Δυτικοευρωπαϊκὴ χώρα δὲν ἐξίσωσε τὴν πατροπαράδοτη πίστη μὲ ἄλλα δόγματα. Στὴ χώρα μας ὑπάρχει Θρησκευτικὴ ὁμοιογένεια, μὲ τὸ 95-98% τῶν Ἑλλήνων νά δηλώσουν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι. Πῶς, λοιπόν, νά ἀπαιτοῦν κάποιοι τὴν ἐξίσωση τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὰ ἄλλα δόγματα; **Εἶναι δεδομένη ἡ ὀρθόδοξη πίστη γιὰ προστασία τῶν ἄλλων δογμάτων. Ἄλλο ὅμως προστασία καὶ ἄλλο προβολὴ τους.** Ὁ Καθολικισμὸς στὴν Ἑλλάδα ὀφείλει τὴν παρουσία του στὴ μεσαιωνικὴ Φραγκοκρατία καὶ Ἑνετοκρατία. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ ἄλλα δόγματα. Εἶναι προϊόν ξενοκρατίας, ξένων συμφερόντων καὶ ἐξανδραποδισμοῦ τοῦ λαοῦ μας.

Συμπέρασμα: Κάθε ἐξομοιωτικὴ διαδικασία Ὁρθοδοξίας καὶ ξένων δογμάτων, ὅπως ἡ ἐπιχειρούμενη διὰ τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Γ΄ Γυμνασίου **ισοδυναμεῖ μὲ ἀλλοτρίωση.** Παρόλα αὐτὰ καὶ γιὰ ὅσους δὲν παρατηροῦν τίποτε τὸ μεμπτό τὰ περιεχόμενα τοῦ Μ.τ.Θ. συνεχίζουμε τὴν παράθεση στοιχείων μὲ τὸν ἀπαραίτητο σχολιασμό.

2. Τὸ 23ο μάθημα ἀναφέρεται στὴν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ Δ. Εὐρώπη.

Σχόλιο: Ποιὸν μαθητὴ Ὁρθόδοξο ἐνδιαφέρει μιά τόσο διεξοδικὴ παρουσίαση καὶ μὲ τόσο κουραστικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὸ θέμα αὐτό; Ποιὸν δὲν ταλαιπωρεῖ ἡ παράθεση τῶν ὀνομάτων (Κέλτες, Φράγκοι, Βουργούνδιοι, Λομβαρδοί, Ἀγγλοσάξονες) τόσων λαῶν;

Στὸ ἴδιο μάθημα δίνονται πολλές πληροφορίες γιὰ τὰ μοναχικὰ τάγματα. Δὲν ὑπάρχουν πιὸ ἐνδιαφέροντα θέματα νά πληροφορηθεῖ ὁ Ὁρθόδοξος μαθητῆς ἀπὸ τὴν ἐξωραϊσμένη προβολὴ τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν παπικῶν μοναχικῶν ταγμάτων;

3. Τὸ 25ο μάθημα κάνει λεπτομερῆ ἀναφορὰ **στὸ ρομανικὸ καὶ τὸ γοτθικὸ ρυθμὸ.** Στὸ ἴδιο μάθημα γίνεται ἐκτενὴς ἀναφορὰ **στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου** στὸ Βατικανό.

Σχόλιο: Ἐδῶ εἶναι πού προβληματίζεται, ἀνησυχεῖ, θλίβεται καὶ ὀργίζεται κανεὶς. Στὸ ἀντίστοιχο μάθημα, γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ τέχνη, **ποῦ δίνονται πληροφορίες γιὰ τὴν Ἁγία σοφία;** Μήπως ἀνταλλάξαμε τὴν ἱστορία μας μὲ τὸ Βατικανό καὶ οἱ δικοὶ τους μαθητὲς διδάσκονται γιὰ τὴν Ἁγία σοφία καὶ οἱ δικοὶ μας γιὰ τὸν Ἅγιο Πέτρο; Ἡ θά μᾶς «στείλετε» ὅλους «στὸν Ἅγιο Πέτρο»; Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ναοὺς εἶναι τὸ κέντρο ἀναφορᾶς τῶν ὀρθοδόξων τῆς οἰκουμένης; Μάθετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι μέχρι σήμερα οἱ νέοι μας καὶ ὁ λαὸς μας βαπτίζονταν πνευματικὰ καὶ ἀναγεννοῦνταν στὶς κολυμβήθρες τῆς Ἁγίας-σοφίας. Καὶ γαλουχοῦνταν μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις τῆς Ἁγιοσοφίας ἄλλοτε ἀνθοῦσε καὶ ἀκτινοβολοῦσε στὴν οἰκουμένη. Μπορεῖ.

αἰῶνες τώρα, νά σίγησαν οἱ καμπάνες τῆς, ἀλλά ἡ Ἁγιοσοφία μένει ὀρθία γιά νά ἀναστατώνει τίς ἔνοχες συνειδήσεις πολλῶν- καί τίς δικές μας. Καί ἄν γιά σᾶς ἀπέθανε- γι' αὐτό τή ρίξαιτε στή λήθη τῆς ἱστορίας- ἐμεῖς οἱ ἀφελεῖς ρομαντικοί θά ζοῦμε μέ τήν προσημονή νά ξανασημάνουν οἱ καμπάνες τῆς Ἀνάστασης τῆς. Καί ἄν αὐτό δέν θά συμβεῖ ποτέ, τοῦλάχιστον δέν θά σβηστεῖ ἀπό τή μνήμη μας αὐτό πού ἐκείνη συμβολίζει.

4. Τό 26ο μάθημα πληροφορεῖ τοὺς μαθητές γιά τό σχίσμα τοῦ 1054. Ἐδῶ, ὡς αἷτια τοῦ σχίσματος ἀναφέρονται τό filioque καί τό παπικό πρωτεῖο. Στό ἴδιο μάθημα ἀναφέρονται δύο ἀπό τίς σημαντικότερες προσπάθειες ἔνωσης τῶν Ἐκκλησιῶν πού ἐπιχειρήθηκαν ἀπό τό σχίσμα καί μετὰ. Τό μάθημα κλείνει μέ ἀναφορά στό «διάλογο τῆς ἀγάπης» μεταξὺ Ἀθηναγόρα καί Πάπα Παύλου ΣΤ'. Γιά τό «διάλογο τῆς ἀγάπης» θά ἀναφερθοῦμε παρακάτω ἐκτενέστερα.

Σχόλια: I. Ἐάν ὡς αἷτια τοῦ σχίσματος ἀναφερθοῦν στοὺς μαθητές μόνο αὐτά τὰ δύο, πού ἀναφέρονται- καί ὅπως ἀναφέρονται- στό σχολικό βιβλίο, τότε στή συνείδηση τῶν μαθητῶν τό σχίσμα καταγράφεται ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἁμαρτιῶν κάποιων παρανοϊκῶν, ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν (ἰσοπεδωτικά) πού γιά χίλια καί πλέον χρόνια ἀναστάτωσαν τό χριστιανικό κόσμο οὐσιαστικά ἀνάτια.

II. Ἀναφέρεται στό σχολικό βιβλίο: Στή σύνοδο τῆς Λυών (1274) «οἱ ἀξιῶσεις τοῦ πάπα... ἐμπόδισαν τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν...». Ποιές ἀξιῶσεις; Τί ἐπακολούθησε μετὰ τή σύνοδο σέ βάρος τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους; Γιατί; Πόσοι ἀποκεφαλίστηκαν, γιατί καί ἀπό ποιούς;

III. Συνεχίζει τό βιβλίο: Στή σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας «πολλοί υπέγραψαν τήν ἔνωση πιεζόμενοι μέ κάθε θεμιτό ἢ ἀθέμιτο μέσο». Ἐρωτοῦμε, λοιπόν. **Υπάρχουν καί «θεμιτά» μέσα προδοσίας τῆς πίστεως;** Πιό κάτω σημειώνεται: «Ἐλάχιστοι ἐπίσκοποι ἀντέδρασαν» στήν ἔνωση. **Ὁ ρόλος τοῦ ὀρθόδοξου λαοῦ γιατί δέν ἀναφέρεται πουθενά;** Ποιά στάση κράτησε ὁ ὀρθόδοξος λαός- πού στήν οὐσία αὐτός τήν «πλήρωσε», λίγο μετὰ, ἀπό τό τούρκικο σπαθί-ἀπέναντι στόν ἀθηνωτικό Μάρκο τόν Εὐγενικό καί ποιά ἀπέναντι στόν προδότη Βησσαρίωνα;

5. Τά μαθήματα 27ο, 28ο καί 29ο παρέχουν λεπτομερῆ στοιχεῖα γιά τόν Λούθηρο, τή μεταρρύθμιση καί τίς συνέπειές τῆς γιά τή Δυτική Ἐκκλησία, γιά τήν τέχνη τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καθώς καί γιά τίς προσπάθειες ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Σχόλιο: Ἐλεος! Κύριοι ἐκσυγχρονιστές, διαμορφωτές τῶν Α.Π.Σ. καί... «λοιποὶ συγγενεῖς»! Εἶπαμε ΝΑΙ στήν θεώρηση τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων μέ σεβασμό σ' αὐτά ἀλλά ... ΟΧΙ καί στήν προβολή τους μέ ταυτόχρονη ἀλλοίωση τοῦ Ἑλληνορθόδοξου περιεχομένου τῆς Παιδείας μας. Εἶπαμε

ΝΑΙ στή βελτίωση τῶν σχολικῶν βιβλίων καί τήν προσαρμογή τους στίς ἀπαιτήσεις τῆς πολιτοπολιτισμικῆς μας κοινωνίας ἄλλά ΟΧΙ καί στό ἀντροθόδοξο σινοκοιτιστικό πνεῦμα συγγραφῆς τους.

ο. Τό 300 μάθημα ἀναφέρεται στήν Ἀνατολική Ἐκκλησία κατά τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας.

Παρατηρήσεις: I. Ἐδῶ ἀναφέρονται διάφορες κατηγορίες χριστιανῶν ἑξισλαμισθέντων βιαίως κατά τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας. Σ' αὐτή τήν κατηγορία δέν ἀνήκουν καί οἱ Γενίτσαροι; Δέν τους ἀναφέρετε μήπως στεναχωρηθεῖ ἡ κυρία Ρεπούση ἢ λόγῳ συγχορδίας μέ τό ἄνιστόρητο κατασκευάσμα τοῦ CDRSEE;

II. Στό ἱστορικό ἔκτρομα τῆς ΣΤ' Δημοτικῆς ἢ συγγραφέας κ. Ρεπούση ὡμά καί κυνικά ἀποσιωπᾷ τήν ὑπαρξη τῶν «κρυφῶν σχολειῶν» γιατί « ὁ μῦθος τοῦ κρυφοῦ σχολείου εἶναι κάτι πού μᾶς ἐκθέτει ὡς λαό διεθνῶς»!! Καί ποιός σᾶς εἶπε, κυρία μου, ὅτι ἐμεῖς δέν θέλουμε γιά τέτοια θέματα νά «ἐκπιθέμεθα»; Εἶχε ἄδικο ὁ Θ. Καραθανάσης πού δήλωσε «εἶναι νά ἀηδιάξεις ἀπό αὐτά πού διαβάξεις»; Βέβαια τό βιβλίον τῶν θρησκευτικῶν τῆς Γ' Γυμνασίου δέν ἀντιγράφει τήν κυνικότητα τῆς κ. Ρεπούση, ἀλλά μέ κοιμῶ τρόπο ἀναφέρει: « Ἀλλά στή λαϊκή μνήμη ἡ δράση κάποιων ἱερωμένων δασκάλων, πού ἰδίως σέ τραυμαμένες περιόδους δίδασκαν περιστασιακά ἀνάγνωση καί γραφή τῆ μεγάλης μάζα τοῦ λαοῦ, ἔμεινε γνωστή ὡς “κρυφό σχολεῖο”.

Καί ρωτοῦμε μέ ἀγανάκτηση.

* Τό «κρυφό σχολεῖο» εἶναι κάτι καταγεγραμμένο στή « λαϊκή μνήμη» (γάτι σάν παραμῦθι τῆς γιαιγιάς ἢ ἀποκύημα φαντασίας κάποιων εὐφάνταστων χριστιανῶν) ἢ **ἐπιστημονικά ἀποδεδειγμένο ἱστορικό γεγονός;**

* Στά τετρακόσια καί παραπάνω χρόνια πικρῆς σκλαβιάς ὑπῆρξαν ἑναδύο- «κρυφά σχολεῖα» μέ δυό-τρεῖς πατάδες συνολικά καί δίδαξαν ἀνάγνωση καί γραφή στή «**μεγάλη μάζα τοῦ λαοῦ**»; Πόσες χιλιάδες μαθητές εἶχε ὁ κάθε παπα-δάσκαλος; καί πῶς ταυτόχρονα δίδασκε ὁ ἴδιος ὁ παπα-δάσκαλος σέ τόσο ἀπομεμακρυσμένα ὑπόδοιλα μέρη; (τύφλα νάχοιμε ὅλοι ἐμεῖς οἱ χαρμιοφάγηδες πού ἄδυνατοῦμε νά μάθουμε ἀνάγνωση καί γραφή σέ τόσο λίγους μαθητές καί δίπλα ἀπό τό σπίτι μας, γιά 35 ὥρες τήν ἐβδομάδα).

Συμπέρασμα: α) Ἡ δέν ἦταν «λίγοι οἱ ἱερωμένοι δάσκαλοι» ἀλλά πολλοί. β.) Ἡ δέν ὑπῆρχαν «κρυφά σχολεῖα» μόνο σέ «τραυμαμένες περιόδους» ἀλλά τά 400 χρόνια τῆς σκλαβιάς ἦταν ὅλα χρόνια τραυμαμένα.

γ.) Ἡ ἀναφορά τοῦ σχολικοῦ βιβλίου στά «κρυφά σχολεῖα» νά ἐπανεξεταστεῖ. Καί ἐπειδή τελευταία γίνεται πολύς λόγος γιά τά «κρυφά σχολεῖα» ἐπιτρέψτε μας νά μεταφέρουμε κάποια στοιχεῖα ἀπό τό βιβλιαράκι τοῦ π. Τιμοθέου Κιλίφη μέ τίτλο « μιλοῦν τά γεγονότα».

Ἢταν εἶχε ἀρχίσει ἀπό ὀρισμένους κύκλους ἢ προπαγάνδα ἀμφισβήτησης

τῆς ἱστορικῆς ὑπόστασης τῶν «κρυφῶν σχολειῶν» ὁ «γίγαντας τοῦ πνεύματος Εὐάγγελος Παπανοῦτσος εἶπε στὸν π. Κιλίφη: «Τιμὸθεε, πόλεμα γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ εἶμαι στὸ πλευρὸ σου γιὰ ὅ,τι χρειαστεῖς. Ἄλλοίμιονο ἂν μᾶς ξεριζώσουν καὶ τὰ «κρυφὰ σχολεῖα». Δυστυχῶς οἱ φόβοι τοῦ Παπανοῦτσου στίς μέρες μας βρῆκαν τραγικὴ ἐπιβεβαίωση. Μά, ἐάν δέν ὑπῆρχαν «κρυφὰ σχολεῖα» τότε ποῦ ἔμαθε τὰ λίγα γράμματα ὁ ἀπόγονος τῶν ἐπικηρυγμένων Κολοκοτρωναίων Θόδωρος; Καὶ εἶναι ψεύτης ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ πού δήλωνε «τὰ λίγα γράμματα πού ξέρω, τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸ «Ψαλτῆρι» καὶ τὸ «Ὀκτωήχι» τῆς Ἐκκλησιᾶς; Τὰ «κρυφὰ σχολεῖα», λοιπόν, δέν εἶναι μῦθος ἀλλὰ εὐλογημένα καταφύγια στὰ ὁποῖα «ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησιά ἐθέριμανε τὰ ἐλληνικά γράμματα, καταφυγέντα ἐν καιροῖς χαλεπωτάτοις», κατὰ τὸν Διονύσιο Θερεϊανό.

Τώρα, τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρχαν πολλὰ «ἐλεύθερα» σχολεῖα τὰ δύσκολα χρόνια τῆς σλαβιᾶς, καθὼς καὶ τὸ ποῦ ὑπῆρχαν αὐτὰ, τὸ γνωρίζουμε. **Πόσα «κρυφὰ σχολεῖα» ὑπῆρχαν καὶ ποῦ καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας... ἅς τὸ βρεῖ ἡ ἱστορία.** Μά καὶ ἂν δέν τὸ βρεῖ, ἡ ἱστορία ξέρουμε πῶς γράφεται καὶ ἀπὸ ποιούς. Ἐδῶ ὁ Χρ. Περραιβός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολλοὺς χαρακτηρίστηκε ὡς «ἐμπαθὴς ἱστορικός», κατὰφερε καὶ ἔβγαλε προδότῃ τὸν Σουλιώτῃ ἥρωα Πήλιο Γούση. Οἱ σκοπιανοὶ «ἱστορικοί» ἔβγαλαν, τὸν Μεγαλέξανδρο καὶ τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἱεραποστόλους Κύριλλο καὶ Μεθόδιο, Σκοπιανούς.

Νὰ ἀποροῦμε πού ἡ Ρεπούση διέγραψε ἀπὸ τὴν ἱστορία τὰ «κρυφὰ σχολεῖα»;

Τὸ ζήτημα γιὰ τὰ «κρυφὰ σχολεῖα» εἶναι βέβαια τεράστιο. Κλείνοντας ὁμως τίς παρατηρήσεις μας γι' αὐτὰ σᾶς μεταφέρουμε τὴν ἀξιοπρόσεκτη ἀποψη τοῦ Χρ. Μαλεβίτση: «Τὰ μαῦρα χρόνια τῆς σλαβιᾶς «κρυφὰ σχολεῖα» ἦταν ὅλη ἡ Ἐκκλησία»!!

III. Στὸ ἴδιο μάθημα καὶ στοὺς «διδασκάλους τοῦ Γένους» μνημονεῖται ἀπλὰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Κοσιμά τοῦ Αἰτωλοῦ. Οὔτε γραμμὴ παραπάνω.

Σχόλιο: Μά γνωρίζετε κάποιον ἄλλο πού στὰ βασανισμένα χρόνια τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ νὰ πρόσφερε τόσα πολλὰ γιὰ τὰ Ἑλληνικά γράμματα καὶ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία ὅσο ὁ Πατροκοσιμᾶς; Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παναγία σέ ποιὸν ἅγιο ἀποδόθηκαν τόσα πολλὰ ἐπίθετα ὅσα στὸν Πατροκοσιμᾶ; Τὸν χαρακτηρίσαν: Ἅγιο τῆς φτωχολογιᾶς, κοινωνικὸ ἀναμορφωτῆ, δάσκαλο τοῦ Γένους, διάκονο τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, ἐθναπόστολο, μεγαλομάρτυρα, προφήτη τοῦ Γένους, κλπ. Καὶ ἐμεῖς ἀντὶ νὰ κρατήσουμε τὴ μορφὴ του ἄσβεστη στὴν καρδιά μας καὶ ἀξεθώριαστη στὴ μνήμη μας, τὴ σβῆσαμε ἀπὸ τὰ σχολικά βιβλία πρὸς τέρψη καὶ χλεύη τῶν τότε καὶ τωρινῶν ἐχθρῶν του. Εἴγε μας!!!

7. Τὰ μαθήματα 32ο Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ στὴν ἐποχὴ μας», 33ο « Οἱ Προ-

τεστάντες στήν ἐποχή μας» καί 35ο «Τό ὄραμα καί οἱ προσπάθειες γιά τήν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν». εἶναι γραμμένα καθαρά στό πνεῦμα τῆς - κατ' ἄλλους «εὐλογημένης» καί κατ' ἄλλους «καταραμένης»- «παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ».

Στό 35ο μάθημα καταβάλλεται ἀγωνιώδης προσπάθεια νά πεισθοῦμε ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἀπό τή σὺννοδο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965) καί μετὰ, ἀποφάσισε «νά ἀσκήσει κριτική στό παρελθόν της, νά ἀρχίσει νά διαβλέπει τά λάθη της, νά ἀρχίσει διάλογο μέ τίς ἄλλες χριστιανικές ὁμολογίες καί νά ἐκσυγχρονιστεῖ»!!!

Σχόλια I. Τρέφουν «φροῦδες ἐλπίδες» καί «πλανῶνται πλάνην οἰκτροάν» ὅσοι εὐελπιστοῦν σέ ἐκσυγχρονισμό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί ἐγκατάλειψη τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος της ἀφοῦ «ὁ λύκος τρίχα ἀλλάζει μιά γνώμη δέν ἀλλάζει». Δέν πρόφτασε νά τελειώσει ἡ πολὺκροτη Σὺννοδος τοῦ Βατικανοῦ καί οἱ «ἐκδημοκρατισθέντες» καί «ἐκσυγχρονισθέντες» ἡγέτες του, ὅπως πολὺ σωστά ἀναφέρεται στό σχολικό βιβλίο, οὐσιαστικά δολοφόνησαν» μιά ἀπό τίς λίγες φωτεινές μορφές τῆς Ἐκκλησίας τους, τόν Ἀρχιεπίσκοπο στό Σάν Σαλβαδόρ Oscar Romero (1980). Στήν πραγματικότητα βέβαια δολοφόνησαν αὐτόν τόν ἡγέτη τῆς «Θεολογίας τῆς ἀπελευθέρωσης» οἱ στρατιῶτες τοῦ Πινοσέτ, αὐτοῦ τοῦ αἰμοσταγοῦς δικτάτορα τῆς Χιλῆς. Ὅμως οἱ «Λύκοι» τοῦ Βατικανοῦ ἀντί νά καταδικάσουν τό ἔγκλημα τῆς χούντας τοῦ Πινοσέτ ἀποκήρυξαν τόν μάρτυρα Ἀρχιεπίσκοπό τους!!! Εἶχε ἄδικο, λοιπόν, ἡ Λιλή Ζωγράφου ὅταν ἔγραφε «Οἱ δικτατορίες τῆς Εὐρώπης καί ὄχι μόνο ἀπό τό Βατικανό παρακινήθηκαν καί ἀπό τό Βατικανό στηρίχθηκαν καί ἐξακολοῦθον νά στηρίζονται». Καί γάτι ἀκόμα, δηλωτικό τοῦ ἐκσυγχρονισθέντος Βατικανοῦ. Ἐνῶ οἱ παπικοί Σιωνοκίνητοι ἐκσυγχρονιστές **ἀποκήρυξαν τόν πνευματικό ἡγέτη** τῶν κατατρεγμένων Λατινοαμερικάνων Σαλβαδοριανῶν ταυτόχρονα **ἀνακήρυξαν Ἅγιο τόν ἀρχιεγληματία Καρδινάλιο Στέπινιτς** πού μαζί μέ τόν Ἄντε Πάβελιτς καί τοὺς μανιακοὺς Οὐστάσι διέπραξαν, κατὰ τό Β' παγκόσμιο πόλεμο, τήν πιό σὺγχρονη γενοκτονία ὀλόκληρου λαοῦ, αὐτῆ τῶν 700.000 Σέρβων.

Συμπέρασμα: Σήμερα πού παντοῦ οἱ λέξεις ἔχουν χάσει τό νόημά τους γιὰτί νά μὴν δεχτεῖ κανεὶς τόν «ἐκσυγχρονισμό» τοῦ Βατικανοῦ; **Παλαιότερα** δολοφονοῦσαν ὀλόκληρους λαοὺς. Σήμερα δικοὺς τους ἀρχιεπισκόπους. **Παλαιότερα** βάπτιζαν «Ἅγιο ἔργο» αὐτό τῶν δολοφονικῶν Μοναχικῶν ταγμάτων τους. **Σήμερα** «βαπτίζουν» «ἁγίους» ὅλους τοὺς ἐγκληματίες Καρδινάλιους τους καί Πάπες. Ζήτω ὁ ἐκσυγχρονισμός!!!

II. Τά ὅσα θά ἀναφέρουμε στή συνέχεια θά ἀποδείξουν ὅτι: Ὅπως ἀπογοητεύτηκαν ὅσοι εὐελπιστοῦσαν σέ ἐκσυγχρονισμό τοῦ Βατικανοῦ-μετὰ τή δεῦτερη Σὺννοδό του- ἔτσι θά ἀπογοητευτοῦν καί ὅσοι Οἰκουμενιστοκαθοδη-

γούμενοι- από αφέλεια ή ιδιοτέλεια- εύελπιστοῦν σέ συγκολλητική ψευτοέ-
νωση τῶν ἐκκλησιῶν, μέσα ἀπό τόν «ψευτοδιάλογο» τῆς « ψευτοαγάπης» πού
ξεκίνησε ἀπό τό 1920 καί τό 1964 καί... καλᾶ κρατεῖ ἔως σήμερα.

ΣΤ' Τά μὴ περιεχόμενα στό βιβλίον τῆς Γ' Γυμνασίου

Σκιαγραφώντας τά περιεχόμενα τοῦ Μ.τ.Θ. τῆς Γ' Γυμνασίου- καί ἀπό τόν
ὑπερβολικό ἀριθμό τῶν μαθημάτων τῶν ἀναφερομένων στό Ρωμαιοκαθολι-
κισμό καί τόν Προτεσταντισμό- καταδείξαμε τήν ἐπιχειρούμενη ἐξομοιωτική
διαδικασία τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἄλλων δογμάτων. Γιά νά δοθεῖ τόση ἔκτα-
ση στά μαθήματα πού ἀναφέρονται στόν Ρωμαιοκαθολικισμό καί Προτεστα-
ντισμό ἀναλογιστήκαμε, ἀγαπητοί μου, ποιά θέματα ἀφαιρέθηκαν ἀπό τήν ὕλη
τοῦ Μ.τ.Θ., στερώντας, μέ αὐτό τόν τρόπο, τή δυνατότητα στοὺς ὀρθόδοξους
μαθητές νά τά γενοῦν;

I. Στό βιβλίον τῆς ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ, κατά δήλωση τῆς συγγρα-
φέως τοῦ ἀνεκδιήγητου τούτου πονήματος, τῆς κας Ρεπούση, δέν γίνεται κα-
μία ἀναφορά στό πρόσωπο τοῦ πατριάρχη Γρηγορίου Ε' «**γιά λόγους προ-
στασίας τῆς μνήμης του**». Ἦταν προδότης, τοῦ γένους τῶν ρωμαίων θέλει νά
πεῖ μέ ἄλλα λόγια ἢ ἐν λόγῳ «κυρία», γι' αὐτό σβῆστηκε τό ὄνομά του ἀπό τήν
ἱστορία. Ἐρωτοῦμε λοιπόν. **Μήπως γιά τόν ἴδιο λόγο διαγράφηκαν ἀπό τό
βιβλίον τῶν Θερησκευτικῶν: οἱ τρεῖς Ἱεράρχες, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς
καί ὄλοι οἱ μετα-σχισματικοὶ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας;**

II. Στό μάθημα γιά τόν Ἠσυχασμό εὑρίσκαν ἀπάντηση οἱ μαθητές μας
στό οὐσιῶδες ὑπαρξιακό καί θεολογικό ἐρώτημα: Ἐάν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά
συναντήσῃ τό Θεό καί νά ἐνωθεῖ μαζί του, γευόμενος τίς ἄκτιστες Θεϊκές
ἐνεργειές Του. Μέ πιό δικαίωμα στερήσατε τά παιδιά μας ἀπό τή δυνατότητα
γεύσης τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ; Μήπως γιά νά μὴ θίξετε τήν τα-
πεινωτική ἥττα τοῦ Δυτικοῦ Σχολαστικισμοῦ καί τήν κατατρόπωση τῶν
Ὁρθολογιστῶν Καλαβρῶν αἰρετικῶν μοναχῶν Βαρολαμί καί Ἀκινδύνου ἀπό
τόν γίγαντα ἡσυχαστή Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ;

III. Σέ μιὰ ἐποχή «πνευματικοῦ λιμοῦ» καί « ἀνῆμου», ὅπως ἡ δική μας,
ἔμεινε μόνο τό Ἅγιον Ὄρος νά ἀποτελεῖ τό φωτεινὸ κέντρο τοῦ χριστιανι-
σμοῦ ἀλλὰ καί ζωντανή πνευματικὴ ἐστία ὁλόκληρης τῆς πολιτισμένης
ἀνθρωπότητας.

* Ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα εἶχε νά ἐπιδείξει Παρθενῶνες καί Ἐρεχθεῖα. Ποιόν
ἄλλο πνευματικὸ θησαυρὸ ἔχει νά ἐπιδείξει ἡ σύγχρονη Ἑλλάδα, παρεκτός τοῦ
Ἅγίου Ὄρους;

* Τό Ἅγιον Ὄρος καλλιιεργεῖ ἕναν ἄλλο τρόπο ἀνθρώπινης ὑπαρξης, πού
συνδέει τά γήινα μέ τά οὐράνια. Γιατί, λοιπόν, ἀπαλείψατε αὐτό τό θέμα καί
στερήσατε τοὺς μαθητές ἀπό τή διδασκαλία τοῦ τρόπου ἀναγωγῆς στόν οὐρα-

νό; Γιά σᾶς φαίνεται πὼς ἡ Μίνκονος ὀδηγεῖ στόν οὐρανό και ὄχι τό Ἅγιον Ὅρος).

* Τό Ἅγιο Ὅρος ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο σχολεῖο «θείας Ἐγωγῆς». Οἱ μόνοι πού σιμπεριεφέρθησαν ληστρικά και προσπάθησαν νά «κλείσουν» αὐτό τό σχολεῖο «Θείας Ἐγωγῆς» ἦταν οἱ Λατῖνοι και οἱ Τοῦρκοι. Χίλια τόσα χρόνια τό βομβάρδιζαν και δέν κατάφεραν νά τό ξεθεμελιώσουν. Ἐμεῖς, ὑπό μόνους μας, οἱ ὀρθόδοξοι ἴσως καταφέρουμε νά κάνουμε ρεκόρ.

Συμπέρασμα: Στό σύγχρονο ὀρθόδοξο, δημοκρατικό, πλουραλιστικό, πολυπολιτισμικό σχολεῖο πάψαμε νά ὀμιλοῦμε γιά: τήν Ἁγία Σοφία, τόν Πατροκοσμᾶ, τόν Ἦσυχασμό, τούς Νεομάρτυρες και Ἐθνομάρτυρες, τούς Ἁγίους Πατέρες και Διδασκάλους, τούς πνευματικούς θησαυρούς τῆς Ὀρθοδοξίας μας και τούς ἥρωές μας.

Ἐλεος! Ποιά Ἑλλάδα και ποιά Ὀρθοδοξία πλέον ἀπομένει;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Α' Ἐπιπλέον στοιχεῖα ὡς πρὸς τό καιριο ἀρχικό ἐρώτημά μας

Ἄς ἐπανεέλθουμε, λοιπόν, στό ἀρχικό καιριο ἐρώτημά μας μέ τήν παράθεση ἀκόμη κάποιων σημαντικῶν και, ἀξιοπρόσεκτων στοιχείων, γιά τούς ἐπειχειροῦντες τήν ἀπορθοδοξοποίηση τῶν Ὀρθοδόξων μαθητῶν μας. Τά στοιχεῖα πού μέχρι τώρα διεξοδικά παρουσιάσαμε (Ἀναλυτικά Προγράμματα Σπουδῶν, περιεχόμενα και μὴ περιεχόμενα τῶν Μ.τ.Θ.), καθὼς και τά στοιχεῖα πού εὐθύς ἀμέσως καταθέτουμε στήν κρίση σας, διατρανώνουν τήν πεποίθησή μας ὅτι: **«Τά σχολικά βιβλία τῶν θρησκειολογικῶν κινουῦνται πιστά στό πνεῦμα και τίς ὀδηγίες τῆς «παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».** Στά πλαίσια, αὐτῆς τῆς «παναίρεσης» δραστηριοποιουῦνται και οἱ διάφορες χριστιανικές ὁμολογίες και διεξάγεται ὁ λεγόμενος «διάλογος τῆς ἀγάπης» γιά τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς ἀπόδειξη τούτων ἀναφέρουμε:

***Στοιχεῖο 1ο.** Τό 2000 ἐξεδόθη ἕνα κείμενο μέ τίτλο **«Οἰκουμενική Χάρτα»** (ὡς ἀναθεωρήθη κατά τήν Συνεδριαν Ἐργασίας τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, 16-20 Ἰουλίου 2000). Στό κείμενο αὐτό, μεταξύ ἄλλων δίδεται σαφέστατα ἡ ὀδηγία ἡ ὁποία καλεῖ **«νά προωθήσωμεν, κατά τό ἐφικτόν οἰκουμενικήν παιδείαν εἰς τήν χριστιανικήν ἐκπαίδευσιν, εἰς τήν θεολογικήν ἀσκήσιν και ἔρευναν και εἰς τήν εὐρύτεραν ἐκπαίδευσιν».** Παρακαλῶ ἀπαντῆστε μας. Τί ἐννοεῖτε ἐδῶ ὡς «οἰκουμενική παιδεία εἰς τήν χριστιανικήν ἐκπαίδευσιν»; Μήπως τό νά πάψουμε νά μιλοῦμε γιά ὅσα θίγουν ἢ ἐνοχλοῦν τούς ἄλλους Βαλκανικούς λαούς, μέ τήν πολιτική μας ἱστορία, και νά πάψουμε νά μιλοῦμε γιά ὅσα «θίγουν» τίς ἄλλες χριστιανικές Ἐκκλησίες διά τοῦ Μ.τ.Θ.; Μά μήπως τά περιεχόμενα τοῦ Μ.τ.Θ δέν ὑλοποιοῦν πιστά αὐτή τήν ὀδηγία; Ἐπομένως

τί χρειαν άλλων μαρτυριῶν ἔχουμε γιά νά καταδείξουμε τήν ἐξυφανθείσα ἀπορθοδοξοποίηση τῶν μαθητῶν μας μέσα ἀπό τά Μ.τ.Θ.:

Τό κείμενο τῆς «**Οἰκουμενικῆς Χάρτας**» διαπνέεται καί ἀπό τήν προτεσταντική «θεωρία τῶν κλάδων», σύμφωνα μέ τήν ὁποία «ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ τήν ἀληθινή Ἐκκλησία καί τήν πληρότητα τῆς ἀληθείας». Γιά νά ἀποκτήσουμε τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας πρέπει νά ἐνώσουμε τά ἐπιμέρους τμήματα- τίς ἐπιμέρους χριστιανικές Ἐκκλησίες. Να, λοιπόν σέ τί ἀποσκοπεῖ ὁ «διάλογος τῆς ἀγάπης» γιά τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν! Νά, τό καλλιεργούμενο «συγκρητιστικό» πνεῦμα καί διά τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι κατέχουμε τό 1/3 τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. Τό ἄλλο 1/3 τό κατέχουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί καί τό 1/3 οἱ Προτεστάντες. Θά πρέπει, λοιπόν, νά ἐνωθοῦμε γιά νά ἀποκτήσουμε τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας!!!

* **Στοιχείο 2ο.** Στό πνεῦμα τοῦ κειμένου τῆς «**Οἰκουμενικῆς χάρτας**» πραγματοποιήθηκαν ἀπό τό 2001-2002 πέντε «διαθρησκειακές συναντήσεις». Δηλαδή, καλίσμος τοῦ διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενικοῦ συγκρητισμοῦ, πού στό διάβα του ἰσοπεδώνει καί σχετικοποιεῖ τά πάντα, σ' ὄλο του τό μεγαλεῖο.

* **Στοιχείο 3ο.** Τό 2002 πραγματοποιήθηκε ἡ διαθρησκειακή συνάντηση Ἀσσίζης. Ὁ Πάπας ἐξέφρασε τή δυσφορία του γιά «τήν μή ἐκπροσώπηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί ὁ ἐκπρόσωπός της, ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ἔτρεξε νά ἀπολογηθεῖ λέγοντας: «**Ἐχουμε ἀνάγκη χρόνου, ἐλπίζω ὄχι ἀρκετοῦ, γιά νά σχηματίσουμε τή συνείδηση τοῦ κόσμου ὥστε νά μὴ ἀντιδρᾷ στους διαθρησκειακούς διαλόγους**». Γιά τό ἴδιο θέμα κύκλοι προσκείμενοι στό Βατικανό σχολίαζαν: «Δυστυχῶς, μιά μεγάλη εὐκαιρία ἔχασε ὁ Χριστόδουλος, ἀφοῦ ἡ παγκόσμια ἡμέρα προσευχῆς γιά τήν εἰρήνη θά τοῦ ἔδινεν τήν εὐκαιρία νά προσεγγίξει τήν Ἁγία Ἐδρα χωρίς κραδασμούς...». Βέβαια ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἔχασε τήν εὐκαιρία νά προσεγγίσει τήν Ἁγία Ἐδρα ἀλλά... μέ «κραδασμούς» πού προκλήθηκαν ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στό Φανάρι καί τό φόβο του μήπως «υστερήσει» σέ τιμῆ ἔναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη. Πάντως ἐκπληρώθηκε ἡ «προφητεία» τοῦ Ἀθανασίου καί φαίνεται πῶς «**σχηματίστηκε πλέον ἡ συνείδηση τοῦ κόσμου**» ὥστε νά μὴ ἀντιδρᾷ σέ τέτοιες συναντήσεις.

Β'' Θρησκευτικός φανατισμός καί μισαλλοδοξία:

Ἄπ' ὅσα μέχρι στιγμῆς ἐκθέσαμε μήπως σχηματιστεῖ ἡ ἐντύπωση ὅτι νιοθετοῦμε ὡς τρόπο σκέψης καί ζωῆς, τό θρησκευτικό φανατισμό καί τή μισαλλοδοξία. Θά ἡμασταν ἀσυνεπεῖς καί... ὡς πρός τήν ιδιότητά μας ἐάν ἴσχυε γάτι τέτοιο. Γνωρίζουμε ὅτι βασική διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας πρός τοὺς ἄλλους ἦταν: «**Ὅς οὐκ ἔστιν καθ' ἡμῶν μεθ' ἡμῶν ἐστί**» (Λα Θ' 50). Ἐκεῖνοι ὁμως τοὺς ὁποίους θίξαμε «**ἔστιν μεθ' ἡμῶν ἢ καθ' ἡμῶν**»; καί ἐπειδὴ εἶναι

ἐναντίον μας θά τοὺς σκοτώσουμε; Ἐπιπροσθέτως θά συμπληρώναμε ὅτι: δέν λανθάνουν τῆς προσοχῆς μας καί οἱ θέσεις τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πού προτρέπει νά ἔχουμε ὡς πρό- τυπο τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τόσο στίς μεταξύ μας (οἱ χριστιανοί) σχέσεις ὅσο καί μέ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους, ἐθνικούς καί Ἰουδαίους. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος δέν ἀπορρίπτει τοὺς αἵρετικούς, κατακρίνει ὁμως τίς αἵρετικές δι- δασκαλίες καί ἀπόψεις τους. Παρά ταῦτα ἐπειδή κυριαρχοῦν ἐπάνω μας ὄλο καί περισσότερο οἱ «κακοὶ λογισμοί» καί ἴσως κάποιοι ἐπιχειρήσουν νά μᾶς συνδέσουν μέ τοὺς παλαιομερολογίτες σχισματικούς π.χ. Ἐσφιγμένίτες, ἐνη- μερωτικά- καί ὄχι ἀπολογητικά- ἀναφέρουμε ὅτι αὐτοὶ θεληματικά ἀποκό- πθηκαν ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό σῶμα, τελοῦν σέ ἀκοινωνηρία μέ τό Οἰκουμενι- κό μας Πατριαρχεῖο καί τήν Ἐκκλησία μας, διεκδικώντας τό ἀλάθητο τῆς πί- στεως, ὡς νέοι Πάπες, καί τήν ἀκεραιότητα καί γνησιότητα τῆς χριστιανικῆς Ἀλήθειας.

Γ. Οἱ λόγοι ἐναντίωσής μας στή «ψευτοένωση» τῶν Ἐκκλησιῶν

Ἐπιτρέψατέ μας σ' αὐτό τό σημεῖο νά ἀπαντήσουμε σέ ἓνα σημαντικώτατο ἐρώτημα, πού ἴσως σᾶς ἀπασχολήσει καί πού ἐνδεχομένως θά ἐπιθυμοῦσατε νά μᾶς ὑποβάλλετε.

Γιά ποιούς λόγους ὁ Ὁρθόδοξος λαός, πρωτοστατούντων τῶν Ἁγιορειτῶν μοναχῶν- εἶναι ἀπό ἐπιφυλακτικός καί καχύποπτος ἕως σφόδρα πολέμιος τῶν «διαθρησκειακῶν» συναντήσεων καί τῶν «διαχριστιανικῶν» διαλόγων γιά τήν ἐνωση τῶν ἐκκλησιῶν;

Πρῶτος λόγος.

(Ὁ Οἰκουμενικός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας καί οἱ «Οἰκουμενιστές ἐπί- σκοποι)

Ἡ σημαντικώτατη αὐτή ἐρώτηση ἐτέθη καί στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιο. Ἔχει ἐνδιαφέρον ἡ τοποθέτησή του. «Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι στήν Α' χιλιετία ὄλοι οἱ χριστιανοί εἴμαστε ἐνωμένοι. Τήν Β' χιλιετία συνέβη- σαν τραγικές διαιρέσεις καί συγκρούσεις. Ὁ Χριστός ἤθελε «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν». Δέν τακτοποιοῦνται καί δέν λύνονται ὄλα μέ σιωπή καί τό κλείσιμο στό παρελθόν. Γιατί νά εἶναι ἰδανικό τό παρελθόν τῆς δεύτερης χιλιετίας καί ὄχι τῆς πρώτης»; Μιά τέτοια ἐκκλησιαστική φυσιογνωμία, σάν αὐτή τοῦ Ἀνα- στασίου, δέ μποροῦσε νά δώσει ἄλλη ἀπάντηση ἐκτός αὐτῆς. Ὁ Ἀρχιεπίσκο- πος Ἀλβανίας ὁποιαδήποτε θέσῃ ἤ ἄποψη διατυπώσει δέν ἐμπνέει καμιά ἀνη-

συγία για τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Ἀλβανίας εἶναι ἕνας σύγχρονος Κύριλλος καί Μεθόδιος. Εἶναι θεία χάριτι, ἕνας ἀπαστράπτων ἥλιος πού, δεκαετίες τώρα, σκορπά τή θεομαντική του ἀκτινοβολία. Ἄλλοτε στίς φοβισμένες, ἀπό τοὺς μάγους, ψυχές τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικής καί ἄλλοτε στίς «κατεφυγμένες», ἀπό τὴν κομμουνιστική ἀθεΐα, καρδιές τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ. Ὅλη ἡ ὑπαρξη τοῦ Ἀναστασίου διαποτίζεται ἀπό τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τὰ βήματά του κατευθύνονται ἀπό τὴ θεία Πρόνοια. Ὅλα σ'αὐτόν τὰ τυλίγει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Σημειωτέον ὅτι: κατὰ καιροὺς γίναμε ἀποδέκτες τῆς ἔκφρασης κάποιων ἀντιδράσεων, ἀνησυχιῶν, προβληματισμῶν ἢ ἀκόμα καί σκανδαλισμοῦ κάποιων πιστῶν, ἐξαιτίας τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας, σέ πλῆθος πραγματοποιηθεισῶν, ὡς τώρα, διαχριστιανικῶν καί διαθρησκειακῶν συναντήσεων.

Ὡστόσο, ὁ σκιαγραφηθεὶς βίος καί ἡ «πολιτεία» τοῦ Ἀναστασίου διατρωνώνουν τὴν πεποίθησή μας πῶς, ἡ συμμετοχὴ του αὐτῆ, δέον νά ἐκληφθεῖ καί νά ἐρμηνευτεῖ: **α)** εἴτε ὡς κίνηση ἐμπορούμενη ἀπὸ ἀνιδιοτελῆ καί ἀνυπόκριτη ἀγάπη πρὸς τόν, «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, δημιουργηθέντα ἄνθρωπο, **β)** εἴτε ὡς ἐνέργεια ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικοκοινωνικοπολιτικὴ σύγχρονη πραγματικότητα καί τὴ συναίσθηση τοῦ χρέους του νά δώσει ὀρθόδοξη θεολογικὴ μαρτυρία στίς ναρκωμένες συνειδήσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου, **γ)** εἴτε ὡς προσδοκία ἐκπλήρωσης τῆς ποθουμένης ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ θείας ἐπεμβάσεως, (προσδοκία ἀνεκπλήρωτη, ἀφοῦ «Ὁ Παπισμὸς νοσεῖ ὡς καθίδρυμα καί ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νά ἀποτελεῖ Ἐκκλησία», κατὰ τόν παπὰ Γιώργη τόν Μεταλληνό). Πάντως ἐμφαντικὰ τονίζουμε ὅτι: Ἡ ἀφέλεια καί ἡ ἰδιοτέλεια, ὡς ἐρμηνεῖα τῶν ἀναφερομένων ἐνεργειῶν τοῦ Ἀναστασίου, δέον νά ἀποκλειστοῦν.

Συμπέρασμα: Δέν ἀρνούμαστε, λοιπόν, τόν διάλογο, μέ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς καί Προτεστάντες. Ἀπλούστατα δέν ἐμπιστευόμαστε καί δέν ἀποδεχόμαστε τοὺς διοργανωτὲς τῶν συναντήσεων, τίς ἀπόψεις τους, τὰ κινήτρά τους καί ἰδίως τίς «κινήσεις» πού τοὺς καθοδηγοῦν. Ὅσοι μέχρι τώρα Ὀρθόδοξοι ἠγοῦντο τέτοιων «διαλόγων Ἀγάπης» κατὰ βάση κατευθύνονταν ἀπὸ τίς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς Μασονίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί ἄλλες καί ἦσαν πρόθυμοι νά ξεπουλήσουν τὴν Ὀρθοδοξία γιὰ τὴν παπικὴ τιάρα.

Δεύτερος λόγος

(**Οἱ διαχρονικὲς ἀξιώσεις τοῦ Βατικανοῦ γιὰ ὑποταγὴ τῶν ὑπολοίπων Ἐκκλησιῶν στήν ἐξουσία του**)

Ὁ σημιαντικότερος ἴσως λόγος γιὰ τόν ὁποῖο οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιτιθέμεθα στοὺς «ψευτοδιαλόγους Ἀγάπης» τῶν διαχριστιανικῶν ἢ ἄλλων συναντήσεων εἶναι ὁ ἑξῆς: Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι: κάθε, ἕως τώρα,

ἐνωτική προσπάθεια δυναμιτίστηκε ἀπὸ τὴν ἀπαίτηση τοῦ Βατικανοῦ γιὰ πλήρη ὑποταγὴ τῶν ὑπολοίπων Ἐκκλησιῶν στὴν ἐξουσία του. Αὐτὸ συνέβη στὴ Σύνοδο τῆς Λυῶν (1274) καὶ τῆς Φερράρας- Φλωρεντίας (1438-1439). Στους νεότερους χρόνους τὸ ἴδιο ἐπαναλήφθηκε τὸ 1923 ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴ «διαθρησκειακὴ συνάντηση τῆς Ἀσσίζης 2002». Τὸ ὅτι ποτέ στὴν ἱστορία του δὲν ἔπαυε τὸ Βατικανὸ- οὔτε καὶ θά πάψει- νὰ θεωρεῖ κάθε διαχριστιανικὴ ἢ διαθρησκειακὴ συνάντηση ὡς χρυσὴ εὐκαιρία γιὰ πλήρη ὑποταγὴ ὄλων τῶν ἄλλων στὴν ἐξουσία του ἀποδεικνύεται στίς μέρες μας καὶ ἀπὸ τὸ λίαν ἀποκαλιπτικὸ ἄρθρο τοῦ παπικοῦ δημοσιογράφου Christopher Ferrara τῆς ἐφημερίδας «Rennant». Ἐκεῖ διαβάζουμε μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων: «Στὴ διάρκεια τῆς διαθρησκειακῆς συνάντησης τῆς Ἀσσίζης ἔγινε μιὰ Θεία Λειτουργία πού ἦταν μὲ ἀκριβεία ἡ μυστηριακὴ κοινωνία μὲ αἰρετικούς καὶ σχισματικούς (σ.σ. ἐννοεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους) αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν στὴ μίαν, ἀληθινὴ Ἐκκλησία», (σ.σ. τὴν Παπικὴ). Καὶ καταλήγει ὁ παπικὸς δημοσιογράφος: «Γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ Πάπας νὰ τελεῖ Λειτουργία μὲ Ὀρθοδόξους κληρικούς, οἱ ὁποῖοι σταθερὰ καὶ μὲ σκληρὸ τρόπο ἀπορρίπτουν τὸ παπικὸ πρωτεῖο διδασκαλίας καὶ ἐξουσίας:» (σ.σ. τὸ «ἀλάθητο»).

Νὰ πῶς μᾶς βλέπουν, ἀκόμη καὶ σήμερα, οἱ παπιστές. Ὡς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς πού πρέπει νὰ ὑποταχθοῦμε στὴν παπικὴ ἐξουσία. Καὶ μετὰ θέλετε διάλογο μαζί τους; Ὅποιος τὸν ἐπιδιώκει κινεῖται ἢ ἀπὸ ἀφέλεια ἢ ἀπὸ ἰδιοτέλεια. Τίς διαχρονικὰ ἐξουσιαστικὲς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία ἐπίτευξης ἔνωσης τῶν Ἐκκλησιῶν- τοῦλάχιστον ὑπὸ τίς παροῦσες συνθῆκες- γνωρίζει ἄριστα ὁ ἐπίσκοπος Ἀριανζοῦ Γερμανός, ὁ ὁποῖος σέ συνέντευξή του στὸν Τάσο Μιχαλὰ θά δηλώσει: « Ἐάν προχωρήσουμε στὸν διάλογο γιὰ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ σύννεση καὶ μὲ βάση τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅχι ἡ μίαν, ἡ ἰσχυρότερη Ἐκκλησία νὰ θελήσῃ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἄλλη, τὴ φαινομενικὰ λιγότερο ἰσχυρή, γιατί αὐτὸ θά εἶναι συγκρόληση καὶ ὄχι ἐνότητα». Καὶ συνεχίζει: « Ἡ ἀγάπη, ἔλεγε ὁ Ἀθηναγόρας, θά ἀμβλύνῃ ὄλες τίς ὀξύτητες πού ὑπάρχουν. Ἀλλὰ αὐτὸ, κατὰ τὴν ταπεινὴ μου κρίση, δὲν εὐσταθεῖ ἐπειδὴ χρειάζεται νὰ ὑπάρχει κοινὸ πιστεῖω γιὰ νὰ ἀγαπήσῃς πραγματικά».

Τρίτος λόγος

(Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν Προτεστάντων στίς ἀντιευαγγελικὲς τους γραμμές)

Ἡ τελευταία φράση τοῦ ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ δίνει καὶ τὴν ἀπάντηση ἀδυναμίας, ὑπὸ τίς παροῦσες συνθῆκες, ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν ὅταν τὰ πιστεῖω τους εἶναι τόσο διαφορετικά.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ γεφυρωθοῦν οἱ διαφορὲς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς

Ἐκκλησίας, γιατί αὐτές εἶναι διαφορές «περὶ τὸ δόγμα», δηλαδή τὴν πεμπουσία τῆς πίστεως καὶ ὄχι «περὶ τὴν ἔκφρασιν». Κατὰ τὸν π. Ἰ. Πόποβιτς «ἀπὸ δογματικῆς ἀπόψεως ὁ παπισμὸς εἶναι ἓνας “νεοαρειανισμὸς”».

Οἱ διαφορές μας εἶναι οὐσιαστικὲς καὶ ὄχι λεκτικὲς. Καὶ ποιές εἶναι αὐτές; Εἶναι τὸ Filioque, τὸ θέμα τῆς ἀκτίστου Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ἡ σχολαστικὴ καὶ ἀντισηνχαστικὴ θεολογία, ἡ πειρσσεύουσα ἀξιωμαθία τῶν Ἁγίων, τὸ καθαρτήριο πῦρ, τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο τοῦ πάπα, ἡ ἄσπιλος σύλληψις τῆς Θεοτόκου, ὁ ἀπόλυτος προορισμὸς, τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ κ.ἄ. Ἐπιπλέον ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πνευματικὴ καὶ ἄλλο ὁ ἐκκοσμηκευμένος καὶ θεσμοποιημένος Δυτικὸς Χριστιανισμὸς. **Ἐπάροχει, μεταξὺ τῶν ὑποψιασμένων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, κανένας τόσο ἀφελῆς πού νά ἀναμένει νά παραιτηθεῖ ὁ παπισμὸς τῶν ἀντιευαγγελικῶν του γραμμῶν γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἔνωση μαζί μας;** Ὅσοι διαβλέπουν τὴ δυσκολία ἐνώσεως μετὰ τὸ Ρωμαιοκαθολικισμὸ προτείνουν τὴ συνεργασία μετὰ τὸν Προτεσταντισμὸ. «Νὰ συζητήσουμε μὲ αὐτοὺς, τρόπους συνεργασίας καὶ ἀποστολῆς γιὰ τὸν εὐαγγελισμὸ», εἶναι μιὰ φράση τοῦ κειμένου τῆς «Οἰκουμενικῆς Χάρτας». Μὰ τί νά «εὐαγγελιστοῦμε» μετὰ τοὺς ἀνθρώπους πού δέ δέχονται: Θαύματα, Ἁγίους, Μάρτυρες, τὸ σωτηριολογικὸ μας δόγμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ Θεοσύστατα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας;

Τέταρτος λόγος

(Οἱ παρακαταθήκες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας)

Ὅσοι, στό ὄνομα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, τῆς ψευτοπροόδου καὶ τῆς ψευταγάτης, συνεχίζουν νά ἀγωνίζονται καὶ νά μοχθοῦν γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς νεοεποχίτικης συγκρητιστικῆς Νέας βαβυλωνίας, τοὺς παραδίδουμε στόν Πατροκοσμᾶ, στόν Μάρκο τὸν Εὐγενικό, στοὺς κανόνες καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

-«Φεύγετε οὖν τοὺς παπικούς, ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν...» (Μάρκος ὁ Εὐγενικός).

-« Τὸν πάπαν νά καταρῶσθε...». (Ἁγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός).

-« Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρυσεν αὐτοῖς ὡς κληρικός ἐνεργησαί τι, καθαιρήσθω». ΜΕ΄ κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων).

-« Ἐπόμενοι τοῖς θείοις πατράσιν» ὀρθοτομοῦντες «τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» καὶ ὄχι μετὰ αἰρετίζουσες θεολογίες θά ἐπανέλθουν οἱ «πεπλανημένοι» στὴν «Μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Ἐμεῖς ἄς ἐνώσουμε τίς προσευχές μας ἰκετεύοντας τὸν Κύριο: «τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ συναψον τῇ ἁγίᾳ Σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ» (Θεία λειτουργία Μ. Βασιλείου).